

Sigmond István

A dallam

A Világmindenség hatodik napján felhangzott a DALLAM is. Alig állt néhány hangjegyből, talán azért hallották meg nagyon kevesen, s még ezeknek is csak úgy tűnt, mintha valami elhaló hangfoszlány lenne, semmi több, pedig abban az időben senki sem volt süket. De az emberek jóval később sem tudták tökéletes biztonsággal követni ennek az egyedülálló, összetéveszthetetlen vagy összehasonlíthatatlan csúcsteljesítménynek a menetét, sem hanglejtésében, sem semmilyen, szorosan a dalszerzés szakmájának a tudományához kapcsolódó vetületeiben, pedig a kezdetek kezdetétől, ki tudja, hány milliárd dallamot szereztek a tánczene- és dalszerzők – soha senki meg sem próbálta megszámolni –, hiszen ez egy akkora méretű kísérlet lenne, mintha nem az emberiségnek, hanem csak egyutcányi embernek a napi lélegzetvételét kellene számba venni, de ugyanígy járnánk, ha megpróbálkoznánk ilyenszerű feleslegességekkel tölteni az amúgy is mindig semmire sem elegendő időnket, noha egy olyan DALLAMRÓL van szó, amelynek a megfejtésére fordított idő, függetlenül annak tartamától, nem lenne tekinthető időpocsékolásnak. És persze sokan felfigyeltek arra a szokatlan jelenségre, mintha állandóan hallatszana valami, a figyelmesebbek, kíváncsibbak, türelmetlenebbek, vagy azok a kevesek, akik imádnak titkokat megfejteni, vagy legalábbis megpróbálkoznak vele, gyorsabban rájönnek a titok nyitjára a nagy többséghez viszonyítva. Hogy ugyanis ebben az esetben egy dallamról lehet csak szó, semmi másról. A megfejtés nehézsége főleg azzal magyarázható, hogy ez a DALLAM néha oly csendesen szólt, mint az a zaj, amit azzal okoznál, ha meg tudnád simogatni Istentől kapott, testetlen lelked imák köntösébe öltöztetett arcukat, néha meg az eddig leírtak ellenkezőjét tapasztalhatod, ez a DALLAM ugyanis olyan méreteket is szokott öltetni, mintha az EGEK URÁNAK kedvenc elfoglaltsága volna egybefoglalni a vízözön és a föld összes vízesésének hanghatásait, és ezt a döbbenetet tulajdonképpen semmilyen konkrét eseményhez kapcsolódva és kiszámíthatatlan időtartamban rázúdítaná a földlakók fejére, és csodák csodája, ez az irtózatos hangorkán, amely lelki, szellemi és fizikai károsodást okozhat, s a felmérések szerint számtalanszor okozott is, sokan még így sem hallották, mintha csak egy haldokló kiséger cincogná bennük az utolsókat, pedig a Teremtés nem fejeződhetett be a hatodik nap, azóta is szüntelenül folyik, s az a DALLAM, amelyről beszélünk, azóta sok milliárd hangjeggyel megszaprodott, nincs megállás, szünet, pihenés, a helyzet akkor változhatna meg alapvetően, ha Isten úgy döntene, hogy megpróbálja másodszor is újratereíteni a Világmindenséget.

Írásai közlésével emlékezünk a 2014 januárjában elhunyt szerzőnkre. (A Szerk.)

Ez a DALLAM ugyanis mi magunk vagyunk immár hétmilliárdan, mindegyikünk egy-egy hangjegy ebben a DALLAMBAN, s hogy a földlakók többsége nem hallja önmagát s néma társait, ez immár egy természetes jelenségnek tekinthető, mert annyira el vagyunk foglalva önmagunkkal, a gőg, a bármilyen fajta siker elérése, a másokon való uralkodás vágya, a rosszindulat szüntelen megnyilvánulása embertársainkkal szemben képes közömbösíteni saját, pozitív előjelű, szellemi, lelki, fizikai énünket kezdetben igencsak meghatározó mibenlétét, most már odáig jutottunk, hogy az előbb felsoroltak birtokba vették pórusainkat is, s akkor az Úr mit tehetne egyebet, ránk zúdítja azokat az elviselhetetlen hanghegyeket, hogy megpróbáljon észhez téríteni mindannyiunkat, amíg egyszer mi is meg fogjuk tudni hallani önmagunkat. S tenni fogja ezt mindaddig, amíg a börtönök üresek lesznek, amíg az akasztófák alatt s a vesztőhelyeken nem fognak sorba állni embertársaink, hogy sorban kivégezzék őket, amíg nem semmisítik meg az összes fegyvereket, és nem gyártanak újakat helyettük, a fehér fegyvereknek nevezetteket is beleértve.

S miközben írom ezeket a sorokat, be kell vallanom ismét és megint, hogy én magam semmiben sem hiszek, viszont számtalanszor elmondtam, leírtam és hirdetem, hogy szent meggyőződésem szerint hinni kell, amit én csak a hit árnyékának vélek, de ezzel már meg lehet élni. Nemrég elmondtam ezt egy egyszerű asszonynak, aki rámpirított, hogy tévedek, mert ez már a hit maga. És menjek el egy héten legalább egyszer a templomba, mert nekem már van kihez imádkozni. Higgyek neki, higgyem, hogy nélkülem úgy tűnne, hogy üres az a templom vasárnaponként? Nem tudom.

Visszatérve azokhoz a kezdetben sejtelmeseknek tűnő hanghatásokhoz, amelyekről ennek az írásnak az elején szót ejtettem, arról is beszélnem kell, hogy ezek néha csendesek és megnyugtatóak voltak, mintha Isten ajándékként küldte volna le nekünk a földre. De mi történhetett ilyenkor? Isten megláthatott egy jelenetet, amikor egy kútba esett hároméves gyermeket húsz ember próbál megmenteni, körülástak vagy tíz négyzetméternyi területet a kút körül, és megmentették a gyermek életét, amott pedig békét kötöttek a háborúzó felek, s legalább tizenöt kutyamenhelyet létesítettek az elmúlt héten a világ különböző tájain egy-egy kisváros közelében, ahol rendszeresen kezelik a kóbor ebeket, enni-inni adnak nekik és orvosi ellátásban is részesülnek, kegyelemben részesítettek egy csomó elítéltet különféle ünnepek alkalmával, és az imák, igen, az imák, mintha mostanában sokkal több ima érkezne a mennybe.

Mindent köszönünk Neked, Uram, s mégis azt mondjuk, hogy vedd el tőlünk azt a DALLAMOT, nem érdemeljük meg, hidd el nekem.

Tudjuk, hogy rengeteg tanáccsal látnak el Téged, de ezek összességükben annyit sem érnek a Te tudásodhoz képest, mint egy pirinyó göröngy súlya az egész föld súlyához viszonyítva, mi magunk is odáig merészkedünk, lásd, hogy még most sem tudjuk abbahagyni, de hát a jóindulat vezérel bennünket is, amikor megint csak arra ösztökélünk, hogy teremtsd újra a Világmindenséget, másodszor biztosan jobban sikerül, és adj nekünk két hófehér lelket, Uram, hogy legalább az egyiket biztosan meg tudjuk őrizni sértetlenül, és még valami, Uram, legyen ezután száz Nap az égen, mert a mindenfelől jövő napsugarakban többet

mosolyognak a gyermekek, s ez a többszörösen megnövekedett gyermekmosoly olyannak tekinthető, mintha egy hatalmas ima ölelné körül a Földet, s erre most igen nagy szükségünk volna, s akkor el fog jönni az a pillanat, amikor mindannyian meghalljuk azt az egyetlen hangjegyet, azt a DALLAMOT, amelyet értünk és belőlünk hoztál létre, amikor megteremtetted a Világmindenséget.

Még van esély?

Halottkémet temetnek, derül a temető. Még az ekcémákból kikandikáló bacilusok is mosolyra fakadnának, ha ezek a pirinyó szörnyek képesek volnának ilyen vagy ilyenre hasonlító teljesítményre, ez meghaladná azt a fantazmagórikus elképzelést is, amikor rájössz arra, hogy a lekednek van térfogata, színe és illata, bizonyítani, persze nem tudnád ezt az örületet soha, és azt is hiszed és hirdeted, hogy tömjénfüstben törpévé zsugorodik a gondolat, a hit elszáll, a maszk megmarad: mámor, kábulat. Tesszük magunkat, hogy hiszünk a reinkarnációban, közben álmunkban és holtunkban is rikácsoljuk a divatos jelszavakat, arcunkra végzetszerűen rátapadt az alázat, az az előbb említett maszk eltávolíthatatlanul ránk tapadt, persze, vannak világos pillanataink is, amikor rájövünk, hogy mindezekből, amiket eddig felsoroltunk, semmi, de semmi sem igaz. Az viszont igaz, s talán még bizonyítani is lehetne, hogy a sors kénytelen egyfolytában derülni rajtunk, mihaszna élőkön, akik az agyrém-teóriákban elől jártunk mindig s mindenütt, de a lelkünk mélyén ottmaradt a figyelmeztetés, hogy a holtakat ne bántsuk soha, sem szóval, sem gondolatban, álmunkban s holtunkban sem, hiszen nekik köszönhetjük, hogy vagyunk, s talán még leszünk is valamennyi ideig, így, az agyunkban tülekedő tévelygések tömegével, amelyek képtelenek előbbre vinni a világot, inkább megtorpanásra késztetik, néha meg vissza is fordítják a fejlődés menetét. És azok a maszkok, Uram, már nem csak a testünk s a szellemünk roskadozik alatta, az egész énünk egy hatalmas maszkká változott, hasonlatosak letünk Prométheuszhoz, csakhogy mekkora különbség, noha azt a hatalmas sziklát a hátán most is kénytelen elviselni, de egy szent cél elérése miatt lakol érte, mi viszont, ocsmány földlakók, nemsokára egy hatalmas maszkká változunk, egyelőre csak mutogatjuk a maszkjainkat az utcasarkokon, kis- és nagyvárosokban egyaránt, mint holmi kivénhedt, hatodrangú prostituáltak, és még azt is elvárjuk, hogy néha tapssal fogadjanak a nálunk csököttebb lelkületűek és agyúak, ha egyáltalán vannak ilyenek, nemhiába mondom, Atyám, hiszen néha vannak olyan szerencsés pillanataink, amikor sugallataid a józanságra való ösztökélés bimbajait ültetik belénk, hogy próbáljunk megkapaszkodni abba az aprócska fehér foltocskába, amely hófehéren kapott lelkünk egyik csücskében még mindig ad valamelyes értelmet emberi életünknek, de mi rendszerint nem tudunk vagy nem akarunk hallgatni Rád, mi az év kezdetén vagy a végén, vagy bármikor az év folyamán inkább azzal foglalkozunk, hogy már nem is a végleg eltávozott szereteteinket gyászoljuk, hanem önmagunkat próbáljuk vigasztalni a majdnem teljesen elrontott földi életünkért, s ezért Tőled próbálunk bocsánatot kérni, csakhogy ezt helyrehozni már nem lehet. Mit tehetnénk, Uram? Itt most már csak Te tudnál tenni értünk valamit, szégyellünk javaslatokat tenni Neked, hiszen Hozzád

képest mihez értünk mi, akkorák és annyira vagyunk képesek, mint egy katicabogár, amelyik el tud cipelni a hátán egy fűszálat talán, Te meg megteremtetted a Világmindenséget, és most is a kezekben tartod vagy a hátadon cipeled, sőt, még azt is feltételezik egyesek, s e sorok írója ezzel teljesen egyetért, miszerint nem kell Neked cipelned semmit sem, hiszen Te magad vagy a Világmindenség, és még mi akarunk Neked javaslatokat tenni, hogy miképpen lehetne, ha nem is helyrehozni, de valamicskét javítani ezen az áldatlan helyzeten?

Igen, Uram, lásd, hogy meddig fajult el bennünk a tiszteletlenség, itt és most megpróbáljuk megint, hogy csökkent agyunkkal, amelyet megáldottál a gondolkodásra való képességgel, azt szeretnénk, ha megengednéd, hogy a nemlétezőben keressük a megoldást, és találjuk is meg a Semmiben a Mindent, amely valamelyes értelmet tudna adni elsekélyesedett földi életünknek. És van itt még valami, Uram, amitől úgy meg fogsz lepődni, mint még semmitől soha, amikor a meglepődés emberi érzületét teremtetted, nem gondolhattad, hogy egy emberi agyban felmerülhet egy ilyen, bárki számára meglepődést okozó gondolat, és ebben a bárkiben Te magad is benne vagy, nevezheted egy mérgezett agyú, az abnormalitásig ateista ember(?) észbontó gondolatának, hogy Te, a Világ Ura, Teremtője és Mindene már nem vagy a mi emberünk, nem fogod állandóan a kezünk, mintha cserbenhagytál volna egy kicsit, megteremtettél, s egyszer csak úgy döntesz, hogy elveszed az életünket, néha imádott gyermekeink életét hamarabb, mint a miénket, kibírhatatlan fájdalmat okozva nekünk. Mindezekből az illető levonta azt a következtetést, hogy Te már nem vagy megbízható, felesleges lenne megkérni, hogy újrateeremtsd a Világmindenséget, az első kísérletnél jobbra Neked már nem sikerülhet, s akkor eszébe jutott ennek a törpeagyú világszégyenének, hogy a senkiével sem összehasonlítható jószágokban engedd meg magának az emberiségnek, hogy újrateeremtsd a Mindenséget. Hogy miképpen kellene ehhez hozzáfogni, még ehhez sincs senkinek semmilyen elképzelése, a véghezvitel fokozatairól, módjáról még annyit sem tudunk, mint egy bolha, aki azt a feladatot kapná, hogy belátható időn belül egyen meg egy elefántot, mondd, Uram, ezzel az eszeveszettel most mit csináljunk? És ne vedd rossz néven, Uram, de ez az örült valamilyen szekta tagja lehet, és ezt a szektát is Te teremtetted, lásd be, kérlek szépen, hogy ez is a Teremtés egyik mellbeverő melléfogásának tekinthető, s akkor felmerül az emberben az a jogos kérdés, hogy ennek az elmeháborodottnak a teóriája vajon hány százalékban tekinthető elfogadhatatlan fantazmagóriának? És még azt akarja ez a szerencsétlen pára, hogy „Az évezred legnagyobb ötlete: A TEREMTÉS EMBERNEK VALÓ MUNKA” megfogalmazású szöveget legelőször is fel kellene vésni az égre, a falakra, a járdákra, a templomok szószekeire, és legyen ott minden ember homlokán, hogy akárhová nézünk, egyfolytában ezt a szöveget lássuk. S akkor előbb-utóbb hinni fogunk abban, hogy a Teremtés valóban embernek való feladat, nem a kegyetlen Istené. Uram, én ismét Hozzád fordulok segítségért, mert ha ezt a feliratot rávésik a homlokunkra, elveszünk végleg.

Az egyik legnagyobb költőnknek van egy csodálatos aforizmája, miszerint: „Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.”

Mi lesz velünk, Uram – kénytelen vagyok hangsúlyozni ismét, hogy ezeket a szektásokat is Te teremtetted –, ha a fenti aforizma nem csak a lelkünket gazda-

gítja egy magyar imával, hanem a szektások esetében igaz is lehet, hátha ezek a közénk teremtett emberaberrációk ténylegesen hordanak magukban egy-egy sok milliárd fokkal ellátott, létrának nevezhető, isteni alkotmányt, s akkor ezeken a létrákon felmásznak az égig, s az időközben megsokasodott szekta tagjai rávésik az égre, hogy „A teremtés embernek való munka”. És ha mindig, mindenütt ezt fogjuk látni, Uram, hiszen tudod, hogy mennyire befolyásolhatóak, irányíthatóak és gyenge akaratúak vagyunk, akár egy fűszál, ami egy gyengécske szellőtől ide-oda lengedez, pedig ő szeretne egyenesen állni, hogy vékonyka hegyével legyen egyfolytában a legközelebb a Naphoz, nos, velünk is valami ilyesmi történhet, hiszen akárhová fogunk nézni, azt a feliratot fogjuk látni mindenütt, ha az égre tekintünk, onnan is ezeket a szavakat látjuk, és mi számtalanszor felnézünk az égre, keresünk Téged minduntalan.

Attól félünk, Uram, hogy a Te akaratodtól függetlenül mindannyiunk életének nemsokára vége szakad. Gyere, gyere nagyon gyorsan, és fogd meg a kezünk.

Telnek a mennyei kukák

Ülünk egymás mellett egy sétatéri padon. Ha rögtön bemutatkoztam volna neki, amikor leültem melléje, úgy lászott volna, hogy ki akarok kezdeni vele, s akkor eszembe sem jutott ilyesmi. És senki sem mutatott be minket egymásnak azelőtt, de ahogy elsétáltam a pad mellett, amelyre nyilvánvalóan pihenési szándékkal telepedett le sétálás közben, a belőle áradó üdeség, a tiszta, világos tekintet, ránctalan bőre, fiatalsága, s ahogy a kezében tartott falevelet vizsgálgatta, no meg szokatlan szépsége arra ösztökölt, hogy leüljek melléje.

– Megengedi? – kérdeztem.

– Persze – mondta csendesesen, kedvesen. – Üljön le nyugodtan, engem egyáltalán nem zavar.

Ültünk egy ideig némán, néztem, ahogy vizsgálgatja a kezében tartott falevelet, aztán, hogy történt, miért történt, én magam sem tudtam volna megmondani, de kinyúlt a karom, és átöleltem a vállát.

– Miért ölel át? Hogy merészeli? – kérdezte némileg csodálkozva, de főleg felháborodva.

– Nem tudom, hogy miért öllek át – mondtam –, nem tudom, hogy miért öllek át.

– És miért válaszolja kétszer ugyanazt?

– Talán azért – mondtam –, mert tulajdonképpen nem tudom, hogy mit válaszoljak.

– És miért tegezett le?

– Zavar?

– Furcsállom nagyon. Azt sem tudom, hogy kicsoda maga.

Bemutatkoztam. Ő is megmondta a nevét.

– A vállamról azért levehetnéd a kezedet. Vagy azt hiszed, hogy nyomorék vagyok, és meg kell támogatnod, hogy ne essek le a padról? És nem vagyok a szeretőd!

– De az leszel – mondtam neki –, még a mai nap folyamán az leszel.

– Kizárt dolog.

– Semmi sem kizárt, ha én így akarom.

– Figyeljen ide, uram – váltott hangot a hölgyike –, jobb lenne, ha azonnal elta-
karodna a közelemből, velem nem lehet erőszakoskodni, ordítok, rendőrt hívok,
s ha semmi sem használ, megverem magát, olyan kicsi szelíd szűzikének látszom,
akivel bármikor ki lehet kezdeni, hát, tudja meg az úr, hogy feketeöves városi
karatebajnok voltam az idén. – Elengedte a kezében tartott falevelet, és akkorát
csapott ököllel az arcomba, hogy orromon, számon eleredt a vér. – Na, mi van?
Kell magának ilyen szerető?

Úgy éreztem, hogy azonos lettem a semmivel, ilyenek tekinthető ennek a
megvadult lány kezéből kiesett falevél is, csakhogy az csendes belenyugvással
várja az elmúlást, vagy ha gondolkodni tudna, biztosan abban reménykedne,
hogy valaki megint kézbe veszi és megsimogatja az erezetét, hiszen ő is élőlény,
Isten teremtménye, csakhogy mi, emberek soha nem gondolunk erre, még har-
madrangú élőlényekként sem tartjuk számon őket, s miközben véres pofával
filozofálgatok, a kíméletlen rúgásoktól leestem a pad mellé a földre. Úgy éreztem,
hogy megszűnök végleg, mintha egy darab vasat ültettek volna a jobb lábába,
amit a jelekből ítélve, amilyen élvezettel rúgott, szünet nélkül és egyforma idő-
közökben, olyannak lehetett tekinteni, aki vállalta a bírót, a hóhér és a majdani
sírásó szerepkörét. Én nem láttam még embert, aki állandóan egy koporsót cipelt
volna a hóna alatt, merthogy sosem lehet tudni, mikor lesz valakinek szüksége
rá. De most az volt az érzésem, hogy ez a hóhérelklű lánynak született élőlény
vasba öltöztetett lába nemsokára cipőstől együtt fog belesüllyedni a testembe, s
mintha láttam volna egy koporsót is, ahogy a kezében tartva várja, hogy szerepet
adjon neki. Rúgásai már elképzelhetetlen fájdalmat okoztak, alig tudtam lélegzet-
tet venni, ellenkezni sem tudtam, hogy segítségért kiáltssak, erre sem volt erőm.
Szerencsémre már tízen vagy húszan körülvettek, ritkán lehet látni ilyen jelene-
tet, megjelent egy mentőkocsi is, annyit még éreztem, hogy feltesznek egy hord-
ágyra, s mielőtt elveszítettem volna az eszméletemet, láttam, ahogy egy rendőr
betuszkolja egy kocsiba ezt a szűzikének látszó, „apáca is lehetett volna” kiné-
zésű, tévedésből embernek teremtett vadmacskát, akinek már húszéves korára
valószínűleg koromfeketére színeződhetett a valamikor hófehéren kapott lelke.

Több műtét után hónapok teltek el, amíg a bordáimat helyrehozták. Saj-
náltam nagyon, de legközelebb a temetőben találkoztam ezzel a vérszomjas
karatebajnokkal, sajnos ő egy koporsóban feküdt, én meg egy mankóval álltam a
sírja mellett, úgy éreztem, hogy jelen kell hogy legyek a temetésén. Megtudtam,
hogy bármilyen bosszúállónak teremtette az istene, nem tudta elviselni, hogy
valakinek – mérkőzösen kívül – ekkora fájdalmat okozzon, s a börtönben a ható-
dik hónap végén öngyilkosságot követett el. Végigálltam a szertartást, természe-
tesen, s noha már mindenki elment, nem tudtam otthagyni a sírhantját, tovább
imádkoztam térdre omolva, a mankót magam mellett tartva, kértem Isten bocsá-
natát, hiszen most nem ő vette el az életét, ezúttal az én hibámból szűnt meg egy
fiatal lány földi léte, bűnösnek éreztem magam nagyon.

Azt hittem, hogy tényleg egyedül maradtam, de néhány perc múlva körbe-
vettek sokan, talán az eltemetett karatebajnok apja is köztük volt, feltéptek a

sírhant mellől, és egy kripta mögé hurcoltak, aztán megkezdődött a haddelhadd. Nem tudom, hányan lehettek, de megverték nagyon. Amit attól a lánytól kaptam annak idején, az simogatásnak számított, gyakorlatilag már-már halálra vertek, rugdostak, egyikük egy kódarabot vert mindegyre a fejemhez, egy másik egy vastag léccel sújtott a mellemre nagyon sokszor egymás után, az egyik fületem félig-meddig leszakították, folyt belőlem a vér, a fejem betörve, végem volt. Talán a lány apjának a hangját hallottam, halk foszlányként suhant el a fülem mellett:

– Hagyjuk abba – mondta –, mindjárt belehal a szerencsétlen.

Késő volt. Belehaltam. A mentők vittek el ugyan, de a hullaházba, nem a kórházak egyikébe. Rendőr természetesen nem jár a temetőbe ilyenkor, gyilkosaim egyelőre megúszták a mentőorvos rosszalló tekintetével és egy feddő mondattal:

– Én még nem láttam gyászolókat, akik ahelyett, hogy imádkoznának, gyilkolni jönnek ki a temetőbe. Ne mozduljanak, már szóltam a rendőrségnek.

Én magam már nem tudtam követni a fejleményeket, jelenleg egy koporsóban fekszem, hogy miért adott Isten halálomban is képességet a gondolkodásra, elképzelni sem tudom, abban viszont biztos vagyok, hogy amikor már haldokoltam a mögött a kripta mögött, az volt a legfontosabb gondolatom, hogy nőt többet soha nem akarok látni, ha visszaszületnék, legyek homoszexuális, zoofil vagy pederaszt, de a legjobb lenne nem is embernek születni, lehetnék egy olyan falevél, amit a padon ülő lány kezében láttam, vagy egyetlenegy szó, amely elhagyta a lány ajakát, vállalnám annak az egy centiméternyi műanyagnak a létét, amely a jobb kezem hüvelyk- és mutatóujja közé került, amikor átkaroltam a vállát, és jaj, milyen a férfiember, még most is, halálomban is csak rá gondolok. Isten, Te teremtettél ilyennek, holtomban is ilyen maradtam, s ha úgy döntenél, hogy embernek teremtesz megint, ilyen leszek és maradok újra. Ugy látszik, ahogy a férfielek visszakerülnek Hozzád, hollófeketén természetesen, rájuk tapad valamilyen kanmocsok, amit Te sem tudsz lekaparni róluk semmiképpen. Ezek a lelkek a mennyei kukákba kerülnek végleg, más emberi testet adni nekik többet soha nem lehet.

Mindörökké?!

Csokorra kötném Isten égre festett szivárványát, s azt a piros-fehér-zöld égi virágcokrot átnyújtánám neked, egy Miatyánk masnival átkarolva. Nincs földi ember, aki ennél többet tudna felajánlani szerelmének, légy az enyém mindörökre, kedvesem, mert az a szivárvány előbb-utóbb a lelkedbe suhan, s annak a közepén ott leszek veled minduntalan.

Ne mondj nemet, Isten akaratát hoztam el neked, nem vagyok sem ködfolt, egy alig hallható hangfoszlányhoz sincs semmi közöm, felhőket is csak messziről látam, oly jelentéktelenek, hogy szinte nem is nézem őket soha, és egyike vagyok a csillagoknak az égen, akit az Úr neked adott véglegesen, hogy bevilágítsa a földet közelről is, hogy a földi ember is kapjon a közvetlen közeléből a Mennyei Atya fényéből egy sugárnyit. Ő kívülről próbálja megtartani hófehéren minél hosszabb ideig a lelkünket, engem meg a lelked közepében helyezett el, s a csokorra kötött égi szivárványt ott tartom neked isteni fényforrásként mindörökre.

Tudtam, hogy terhes vagy, hiszen alig vártuk, hogy életet adj életünk értelmének, de oly erőket birtokolhatsz, hogy soha a jelét sem adtad annak, hogy közel a várva várt esemény, azt hiszem, még az állatok is jelzik valahogyan, hogy nemsokára bekövetkeznek az örömteli szenvedés pillanatai, az élőlények közül csak a virágok, a fák, az egész növényzet zöldbe vagy színesbe öltözik, Isten adta rájuk ezt a ruhát, ők nem szenvednek, csak amikor kénytelenek elhullatni az Úrtól kapott díszes öltözetet, mert addig az a szerepük, hogy örömet szerezzenek nekünk, mi pedig, szerelmem, mit csinálunk? Ülünk a vonaton, kézen fogva, ahogy szoktuk, s egyszer csak kihúztad a kezedet a kezemből, felálltál, és csodálkoztam, hogy halkabban beszélsz a megszokottnál:

– Megyek végézni – mondtad, és kimentél a fürkéből.

Eltelt vagy harminc perc legalább, amíg egy kicsit sápadtabban megint ott ültél mellettem, és nem értettem, hogy miért, de nem engedted, hogy újra megfogjam a kezed. Nemsokára bejött a kalauz, és lekurvázta a feleségemet. Majdnem nekimentem. A legközelebbi állomáson rendőrök szálltak fel a fürkénkbe, láttam egy mentőkocsit is a vonat mellett, felszálltak többen is, két ápolónő egy-egy újszülöttet tartott a karjában.

– Maga ennek a dögnek a férje? – kérdezte egyikük.

– Kikérem magamnak – mondtam felháborodottan. – Ez a hölgy nem dög, ő az én feleségem.

– S maga tudott róla, hogy szült két gyermeket, s a vonat végéjébe tette? Szerencsére volt nála egy olló, legalább az életüket megmentette.

A bilincset még láttam, aztán elvitték ezt a szerencsétlen asszonyt, a szerelmemet, akit a történetek után néembernek is alig lehetett nevezni.

Miután helyrehozták a nőgyógyászaton, megengedték, hogy meglátogassam a fogházban, ahol kiskorúak elleni szándékos gyilkosság kísérletéért tartották fogva, és várta az első tárgyalás kitűzésének időpontját.

– Hogy voltál képes megtenni ezt az aljasságot? Nagyon jól tudtad, hogy imádom a gyermekeket. Alig vártam, hogy megszülessenek, s te majdnem megölted őket. Mi vagy te, szörnyeteg?

– Csakhogy ők ketten voltak, s nagyon jól tudod, hogy én az egyke híve vagyok.

– A mi családunk soha nem követte ezt a végzetes melléfogásnak tartható, székely szokást. Ettől csak csökken a magyarság számaránya, és ennek éppen az ellenkezője a mi célunk. Csak úgy tudunk megmaradni évezredekig, ha egyre többen leszünk. Emlékezhetsz, meséltem neked, ha most, ebben a helyzetben egyáltalán érdemes-e szót váltani veled, aki majdnem megölted a gyermekeimet, hogy 1568-ban II. János választott magyar király székely főnemesi rangot adott az akkori őszámoknak, s most, több mint 500 év után ennek a székely főnemesnek két ivadéka majdnem egy vonatvégében végezte az életét. Uram, miért csináltad ezt velem? Miért engedted meg, hogy ez a néember majdnem megölje a gyermekeimet? A mi családunk minden esetben sok utóddal bővült, nagyapámnak 13 gyermeke volt, mi is hárman vagyunk testvérek, s ha meg is mentik a két már-már halálra ítélt gyermekemet, egy árvaházba kerülnek majd, s mi lesz belőlük 18 éves koruk után? Csatornalakók, koldusok, vagy egy-egy börtönben fogják szerencsés

esetben köztörvényes börtöntöltelékként élni az életüket? Tévedtem volna, te vagy az egyetlen ember, akinek Isten nem adott lelket? S mi lett volna a csokorba kötött szivárvánnyal, s azzal a Miatyánkkal, amely összekötötte a szárait, s benne én magam középen? Kitépted volna magadból, s azokat is a vécébe dobtad volna, csak Isten ezt már nem engedte meg neked? S azzal a fényes csillaggal mit csináltál, amelyik szintén én voltam? Agyonverted benne a fényt? Agyon lehet verni egy fénynyalábot, amelyet Isten adott neked? Téged ki teremtett vajon, mert Isten nem teremthetett ilyen lényeket, akik emberi formát viselnek ugyan, de átokból vannak. Te és a hozzád hasonlók annyit sem érnek, mint egy megrothadt trágyadomb. Gennyes seb vagy, nem egyéb, annyit sem érsz, mint egy temetőbogár, akinek a holtak testükben maradt utolsó ürülete a kedvenc eledele, veled szerencsédjük lesz, mert ha elhalálozol, van mit zabálniuk eleget, hiszen te csak ürülekből állsz, egy nagy darab, 70 kilós enniváló. Mihez tudnálak még hasonlítani, mondja már meg valaki! Azt biztosan tudom, hogyha megidéznek tanúnak a tárgyalásodra, mindezeket elmondom a bíróságon, ügyészed leszek, aki a lehető legmagasabb büntetés kiróását fogom kérni számodra. Tulajdonképpen nem börtönt érdemelsz, a halál sem volna büntetés neked, elviselhetetlen kínokat kellene adjon neked az Isten, legyenek éjszakánként is olyan enyhíthetetlen fájdalmaid, hogy zokogva ébredj fel éjszakánként többször is. Nem tudhatom, hogy Isten mit szól mindezekhez, de én most megátkozlak, megátkozlak többször is!

Az én gyermekeimről beszéltem, Uram, akiket, nem tudom, miért, de tulajdonképpen elvettél tőlem, pedig egész életemben hozzád imádkoztam, dicsőítettelek minduntalan, nem volt olyan karácsony vagy húsvét, hogy ne vettem volna úrvacsorát, az Utolsó Vacsora szertartására akartam emlékezni minden alkalommal, engem a hit útjából nem lehet eltántorítani semmivel, még azzal sem, ha ilyen mérhetetlen fájdalmat okoztál nekem.

Emlékszel, Uram, emlékezned kell, hiszen Te mindenhol ott vagy, mindent tudsz és tudomásul veszel, sőt, Te magad osztod ki a szerepeket, Te döntöd el, hogy kinek, mikor, mit kell tennie, Uram, emlékezz vissza arra az ajándékra, amit kaptam egyszer Tőled, amikor meglátogattam a legjobb barátomat, és ott voltam, láttam, hallottam, amikor az ötéves gyermeke átölelte az apja nyakát, és azt mondta neki, hogy „Imádlak, Apuci!“. Elsírtam magam, Uram, annyira meghatott annak a gyermeknek a szeretete, az irigységtől sem tudtam órákig magamhoz térni, mondd, Uram, nekem ki fogja mondani ezt a szöveget, hol lesznek, a remélem legalább életben maradó, majdan csatornalakó vagy koldusként élő gyermekeim? Ki fogja átkarolni a nyakamat, Uram?

Legalább abban segíts, hogy azt a csokorra kötött szivárványt, amely ennek a bűnös asszonynak a lelkébe suhant, bogozd ki belőle a csokrot, s terítsd ki megint az égre, ahogy eredetileg odafestetted piros-fehér-zöldben. S azt a Miatyánkot, amely átkarolta, s amelynek a közepén én kaptam helyet, vedd vissza végleg, mert az „imádlak, Apuci!“ nélkül nem ér a földi élet semmit sem nekem. S töröld ki annak a csillagnak a fényét, amellyel a lehető legközelebbi távolságról akartál isteni fényedből adományozni egy-egy aprócska fénynyalábot a földlakók mind-egyikének, és ha magadhoz veszel, ne adj nekem többet emberi testet, Veled akarok maradni mindörökre.